

XXV Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

номінація «Література»

“Огонь запеклих не пече” (Т.Шевченко)

Казки під кулями, або Там, де книга стає бронєю

Робота

здобувачки освіти 8 класу

ЗЗСО I-III ступенів с. Борщовичі

Новояричівської селищної ради

Дмитришин Божени Олегівни

Керівник:

Дембіцька Оксана Романівна,

учитель української мови та літератури

ЗЗСО I-III ступенів с. Борщовичі

Новояричівської селищної ради

2025

Казки під кулями, або Там, де книга стає бронєю

Напевно, це був найгірший день у житті кожної людини... Той день, коли почалася війна..

Ще вчора усе було добре, а вже сьогодні жахіття звуків сирен, вибухів і затьмарених димовою завісою небесних світанків, змушувало витягнути із закутків душі такі незвичні, страшні і безвихідні почуття, що, здавалося б, могли бути тільки у фільмах.

Володя сидів біля вікна і думав, що ж буде далі. Батьки метушились та бігали туди-сюди по квартирі, шукаючи хоча б якусь відповідь на питання, що турбувало одночасно мільйонів людей : як пережити це жахіття? За тиждень все трохи стихло, серце вже не билося з такою частотою, а голос, який долинав з телефону, сповіщаючи про повітряну тривогу, ставав якимось звичним і не таким страшним.

Хлопчик побачив, що батьки перешіптувались, начебто щось намагались від нього приховати. Та одного вечора мати приготувала вечерю й сказала:

- Володю, а йди- но сюди.

- Що, мам? - запитав він

- Ми хотіли тобі сказати, що ти їдеш до бабусі у село, - промовив тато.

Володя спершу не захотів, але потім погодився.

- Тоді пакуй речі, завтра зранку вирушаємо,-лагідно сказала мама.

Володя спакував свої речі та ліг відпочивати. Він довго не міг заснути від думок, що лізли йому у голову. Хлопчик навіть не здогадувався, що батьки вирішили піти на фронт, щоб допомагати військовим, адже обоє були медиками.

І ось настав ранок. Володя прокинувся, поснідав і разом з батьками поїхав до бабусі. Галина-так звали цю неймовірну жінку. Вона радісно привітала їх, адже дуже любила онука. Батьки довго не затримались та поїхали. Володя залишився. В селі не було так весело, як вдома з друзями, тому за тиждень юнак занудьгував і почав думати, як розвеселитись.

- Бабусю, а що у вас тут цікавого є? - запитав Володя. - А то мені трохи нудно, немає чим себе зайняти.

- Навіть не знаю, - відповіла, задумавшись, бабуся.

- Ну, має щось бути, - наполягав хлопець.

- Хочеш мені допоможи, можливо, повеселішає! - посміхачись сказала старенька.

- Ну добре, - незадоволено відповів Володя.

І цілий день все було так:

- Володю, іди корові дай сіна.

- Володю, іди свиней погодуй.

- Володю, принеси води.

Тільки під вечір усе закінчилось.

- Усе, бабуся, від завтра я сам буду обирати, чим себе зайняти, - сказав втомлено хлопець. Бабуся тільки посміхнулась у відповідь.

Наступного дня Володя вирішив отримати більше інформації про події війни, яка, на жаль, торкнулась і бабусиною села. Він знайшов радіо, увімкнув його та почав вслухатись у кожне слово.

- Виключіть свою тарандайку, - сказав якийсь голос.

Володя вимкнув радіо і підійшов до паркану. Там він побачив якогось незнайомого чоловіка.

- Ви хто?

- Ваш сусід Тарас, а ти?

- Володя, внук Петрівни.

- Тоді попроси бабуся, щоб не так гучно радіо слухала,- попросив сусід.

- Та це я, чесно кажучи, слухав, - признався хлопець.

- Ти про війну?

- Так.

- Тобі цікаво? - запитав Тарас.

- Я хочу дізнатися хоч якусь інформацію, - відповів Володя.

- Опівночі станеш біля старої верби і все дізнаєшся, - сказав майже пошепки Тарас. Але побачив бабуся, що виходила з будинку і втік.

- Що ти йому вже там наговорив? - кричала вслід бабуся.

-Онучку, що він тобі сказав? - запитала старенька.

- Та нічого такого, - вирішив трохи збрехати Володя.

Володя, ще довго думав над словами дивного сусіда. Це все було йому і цікаво, і дуже незрозуміло.

- Бабусю, а у нас на вулиці є верба? - запитав онук.

- Це тобі Тарас розказав?

- Та він тільки це і встиг розказати, - відповів Володя.

- Ну слухай: колись у нас був сусід, він посадив дерево, всі думали, що це верба, бо дуже він любив це дерево, а виросла алича. Тому всі називають її вербою.

- Дякую, бабусю, - відповів малий та поцілував стареньку.

- Іди відпочивай, - сказала бабуся і пішла поратись на городі.

Володя довго думав, як утекти вночі так, щоб не почула бабуся. І вирішив, що почекає поки бабуся засне, і він зможе вистрибнути у вікно, бо двері на вулицю були дуже скрипучі. Так і зробив. Хлопець вистрибнув у вікно, одягнув кофтину, було досить прохолодно, але це його не стримало. Ось так звана верба-алича, хлопець зупинився біля дерева та став чекати. І тут почув голоси:

- Швидше, а то все пропустимо! - хтось говорив з темноти.

- Гей, хто там стоїть? - запитав голос.

- Я, Володя, - трохи з острахом відповів хлопець.

- Ми тебе ніколи тут не бачили,- сказав інший голос.

- А я по інформацію прийшов,-тихо промовив хлопець.

Хлопці підійшли до Володі та познайомились. Це були місцеві хлопчачки. Вони уночі бігали у ворожий табір, який був розташований у сусідньому селі, та вивідували інформацію. Вона не завжди була дуже корисною, але все ж таки допомагала. Хлопці бігли до Тараса, сусіда з яким познайомився Володя вдень та розповідали, що дізнались. Це було дуже небезпечно.

- Це схованка ворога?- запитав Володя.

- Так,- кивнули хлопці.

- І що ми будемо робити?

- Стежити та слухати.

Хлопці сиділи у кущах і намагались почути щось дуже корисне, щоб допомогти нашим воїнам. І почули. Ворог планував захопити їхнє село. Це дуже налякало хлопців. Володя біг стрімголов додому, бо дуже хотів все розповісти. Раптом почувся постріл і крик:

- Допоможи, - кричали нові знайомі.

Виявилось, що одному з них поцілили в ногу. Нога стікала кров'ю, а хлопець плакав від болю.

- Як його донести? - крикнув Володя.

- Беремо на плечі, - відповів інший хлопець.

І вони разом потягли його додому. Залишивши хлопців біля воріт, Володя побіг до бабусі. Емоції переповнювали його. Він так і не зміг заснути. Зранку бабуся про все дізналась і дуже злякалась за онука та насварила його. Але, зрештою, потім пожаліла переляканого хлопчика. Вона вирішила дати Володі книгу казок, щоб хоч трохи відволікти.

- Книга? Та ще й з казками? - здивовано запитав Володя.

- Так, вона хороша, ти тільки почни її читати,- відповіла Галина Петрівна.

Хлопець почав читати книгу, але прочитав зовсім трохи і побачив, що до будинку наближається Тарас. Він швидко побіг до нього.

- Добрий день! - кричав Володя.

- Добрий!- похмуро відповів Тарас

- Я маю цінну інформацію, - сказав Володя.

- Яку?

- Вони сьогодні планують напасти на наше село, - кричав хлопець.

- Потрібно збирати людей і повідомити наших військових , - сказав Тарас і побіг.

Зібралось дуже багато людей, які хотіли захистити своє рідне село. Люди ішли на ворога без зброї. Тільки з тим, що могли знайти вдома. Розпочався бій. Володі було дуже страшно, він зрозумів, що стоїть з книгою у руках. І тут постріл, хлопцю потемніло в очах, він крикнув- і все зникло й затихло.

Прокинувся Володя в лікарні, де біля нього сиділи батьки.

- Де я? - тихо запитав хлопець?

- В лікарні, синку, - зі сльозами на очах відповіла мама.

- А бабуся? А хлопці? Село? - кричав Володя.

- Все гаразд, синку... - відповів тато. - Бабуся разом з нами. Хлопці живі та здорові. Село люди відбили. Звичайно, дуже допомогла армія, яка під'їхала, Тарас їх покликав. Ворог відступив. Ви справжні герої, хлопці.

Володя видихнув. Він глянув у вікно і побачив, що на підвіконнику лежить книга з казками, у якій була дірка від кулі. Він зрозумів, що життя йому врятувала та сама книга з дитячими казками.